

НАДІЯ МАРЧУК

ПРОНИКНЕННЯ

Департамент інформаційної діяльності
та комунікацій з громадськістю
Чернігівської обласної державної адміністрації

НАДІЯ МАРЧУК

ПРОНИКНЕННЯ

ПОЕЗІЯ

Житомир
ТОВ «Бук-Друк»
2017

УДК 821.161.2
М 25

Книга видана коштом обласного бюджету Чернігівської області в рамках обласної Програми підтримки розвитку інформаційної та видавничої сфер Чернігівщини на 2016–2020 роки.

Не для продажу.

Марчук Н. О.

М 25 Проникнення [Текст] : поезія / Н. О. Марчук. — Житомир: ТОВ «Бук-друк», 2017. — 84 с.

ISBN 978-617-7607-38-9

«Проникнення» – третя книга поетеси з Чернігівщини Надії Марчук. Ці вірші – катарсис для душі й поштовх для серйозного осмислення основ буття...

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-7607-38-9

© Марчук Надія. 2017

© ТОВ «Бук-Друк», видання, 2017

Присвячується моїй родині

ПЕРЕДМОВА

Найкраще про моральність у літературі, як на мене, сказав Ернест Гемінгвей: «Сила моралі тотожна силі трави, що навесні пробиває асфальт».

Поезія Надії Марчук – це сила весни, що розриває асфальт за-скорублості, бездуховності, безнадії чи просто вже такої звичної всім сірості та буденності. Це всі фарби весняної веселки, без якої неможлива справжня лірична поезія. Це піднесення до найвищих горизонтів його величності Слова, з якого все почалося і без якого, безсумнівно, все й завершиться.

А ще – це неймовірна людяність. Такому навчити не можна і в спадок це не надається. Якось надіслав дитячому режисеру Леоніді Митничук до США один із віршів Надії і ось яку отримав відповідь: «Дуже дякую за вірш Надії Марчук. Він мене вразив своєю силою, щирістю, проникливістю аж до мурашок по шкірі... Хочу запам'ятати його вже, в цю ж мить і назавжди. Це, як джерело, чисте й цілюще! Хочу пити, бо спрагла. Хочу спілкуватись із Надією, читати її поезію... Здоров'ячка їй і Вам. Щиро ДЯКУЮ! Леоніда Митничук».

І оскільки я все ж драматург, то наостанок не можу не згадати про ще одну рису її багатогранного таланту. У Надії дуже багато невеликих за розміром віршів, але всі вони мають внутрішню драматургію. Яка не є керованою хаосом, що так нині притаманно багатьом літераторам, а тяжіє до гармонії та Вищої цілющої сили Слова. А це – безперечна ознака таланту Великої Поетеси.

*Письменник, драматург, член НСПУ,
заступник голови Конфедерації драматургів України*
Олег Миколайчук, м.Київ.

Надія – поетеса мрій, світла, пошуків істини. Вона збудувала Храм Сонця, Храм Душі, до якого прагне після жалю, сліз, розчарувань. Її думки, мов сполохані птахи, б'ються об скло нерозуміння, зникають у дірках запитань, тонуть у липкій багноці людських смітників... Минущість буття часто є основою її глибоких філософських роздумів. Авторка, немов подорожній-доленосець, постає перед мандрівником і змушує шукати відповідь на запитання: для чого ти живеш?

*Любов Пономаренко,
письменниця, член НСПУ.*

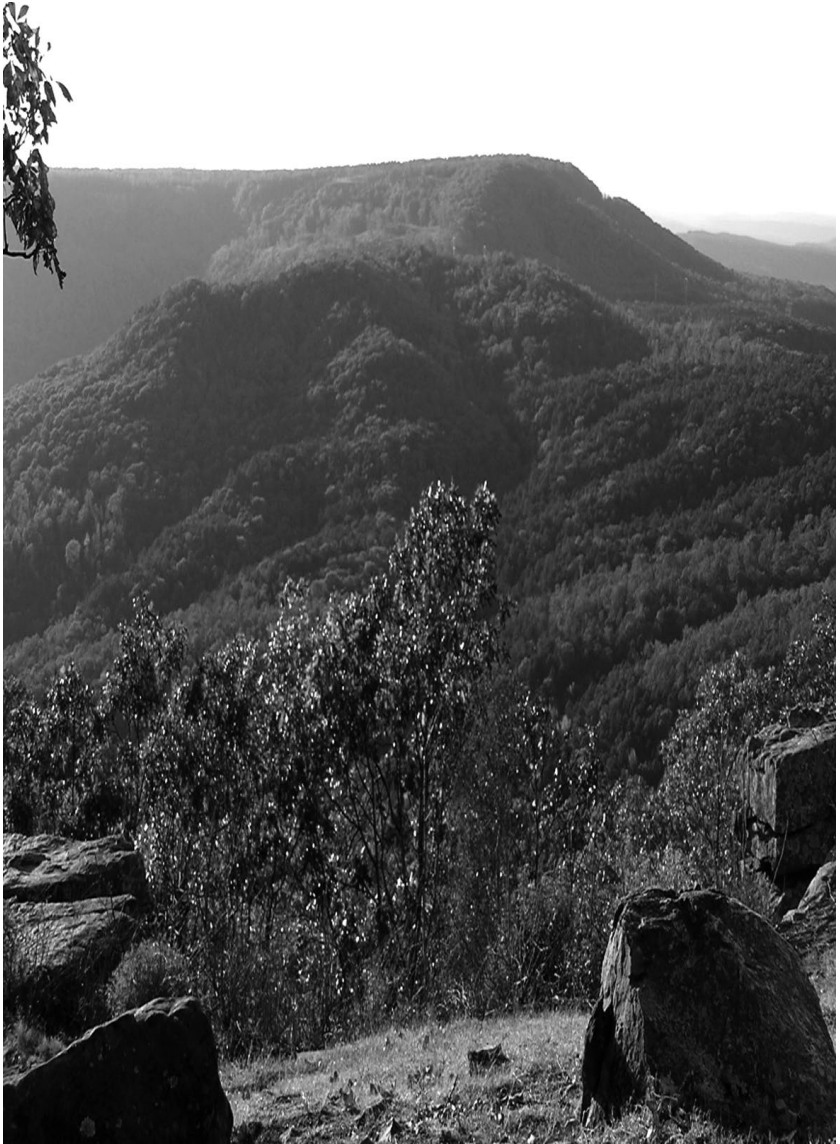
З Надією Марчук мав честь познайомитися через інтернет. Причиною стала її збірка поезій, яку прочитав в обласній бібліотеці. Перша. Чудова книжка, що поставила Надію в перший ряд сучасних українських поетес. Друга її збірка підтвердила мою думку, а третя (маю в Бога надію) дасть усім, хто ще цього не зробив, можливість дійти такого ж висновку.

*Ігор Гаврилюк, член НСПУ,
м. Калуш, Івано-Франківщина.*

Таїна Життя і Смерті, відчуття горя, болю, зневіри, гостре сприйняття неправди і несправедливості – ось непрості теми, які піднімає в своїх поезіях Надія Марчук. Її поезія гірка, як полин, болюча, як самий біль, тендітна і вразлива... То чому ж, читаючи ці вірші, що йдуть від самого її серця, сама поетеса уявляється в образі лицаря в сяючих латах із мечем у руці? Лицаря, що став на захист найголовнішого – Божої Правди, Слова, сонячно-ясного Неба? Як критично мало сьогодні таких людей, такої поезії...

*Надія Симчич,
письменниця, драматург, м. Київ.*

Є Істина – проста, мов обрис гір...

* * *

За горизонтом думки – лиш любов,
Яка одна дає всьому початок.
І нам немає з чого вибирати,
Нема чому себе терзати знов і знов.
Все сказано. Є Світло і Дорога.
Є Істина – проста, мов обрис гір...
Не так важливо, як назвати Бога, –
Важливо, як душі прожити в нім.

15.11.2000

* * *

Все може витримать людина,
І навіть смерть, і забуття,
Коли її душа єдина
З могутнім подихом Життя.

З весною – вічною, мов зорі,
І сильною, немов сам Час...
Душа гартується у горі,
Що завжди досягає нас.

Вона шукає перемоги
Над власним злом і ожива...
Звичайно, ми таки не Боги,
У нас – не Слово, а слова.

Та все ж ми можем воскресати
У нових – світлих почуттях,
Душею високо злітати,
Неначе птах...

Осінь, 2000

* * *

Нічного смутку пада тінь на день,
Фарбує в сіре обриси пісень,
Недобре щось моїй душі пророчить,
Але душа в те вірити не хоче.
Вона співає вперто для всіх тих,
Хто істини шука в піснях моїх,
А може, й ліків, що втамують біль, –
Тут світла треба. Геть до ночі, тінь!
Ти там потрібна, а не в дні ясному,
Тим паче – в пісні, що почну я знову...

17.02.2001

* * *

Смак сонця через повіки –
Найперше поняття про щастя,
А також – найкращі ліки
Від чергової напасті.
Мені забувати не треба
Про те, що є сонце на світі,
Про те, що є у нас небо.
Це зримо. Як профіль в граніті...

18.02.2001

* * *

Як хочеться, бува, сльозу зронити
В ту мить, як мужність не дає снаги.
Саму себе тихенько пожаліти,
Щоб не почули плачу вороги.
Та знаєш, що не можна, бо почують,
Бо порадіють немічним сльозам,
І тільки дужче дух твій закатують,
Зруйнують в пам'яті
 прекрасний Сонця храм.
Мов люті звірі, стануть на дорозі:
Нещирість – лисом, жадоба – вовками.
І будеш ти в такій страшній облозі
Ще більше слабшати і не дійдеш до Храму,
І не відкриєш ти нових законів,
Не знайдеш ні любові, ні віради...
Жалю не треба! Як не треба тронів
Живій душі, а лише – праці саду.

18.02.2001

* * *

Чи вільна я? Чи владні наді мною
Незримі духи, чорно-білі сни?
Чи хтось керує сутністю слабкою –
Дитям невинним юної весни?
Я хочу волі чи її не хочу?
Саму себе так важко допитати...
Ця думка – птах сполоханий – щоночі
З грудей боїться в простір вилітати.
Та вилітає. Між зірок побувши,
Спускається на людські смітники.
І бродить десь, нічого не збагнувши,
Не полатавши запитань дірки...
Але ж не тоне у липкій багнюці
І новий ранок зустріча в мені.
Я рада їй, душі – пекучій думці,
Як і життю, хоч вільному, хоч ні.

2001

* * *

Гвалтується душа незграбним віршем,
Втікає геть, мов покритка сумна,
Несправжнє слово – від кинджалу гірше,
Яким убивця серце розтина.
Нещире слово, некрасиве слово,
Чи ж не таке було всьому основа,
І тому маємо насилля, смерть і кров?
Ні, не таке! Не вірю в це, не можу...
Прекрасні вірші – вічне слово Боже...

21.03.2001

* * *

Ця лампа на столі. І напівтінь, і спокій.
І роздуми в мені, мов океан, глибокі.
Ця тиша, що мина за гамірним вікном...
Не я – моя вина
Сидить за цим столом.
І пише ці слова, шукаючи пробачення
За те, що не прийшла до Долі на побачення.
Злякалася чогось, чогось не передбачила,
І вже незримий Хтось
Змінив мені призначення...
Не збудеться мій біль, моя пекельна мука,
Лиш лампа на столі, мов тиші запорука.
Ні! Спокій – не моє! Рушаю у дорогу!
Ще час у мене є допомогти тут Богу.
За гамірним вікном
Мене чекає Доля –
Чи сонячна любов,
Чи нестерпиме горе...

28.04.2001

* * *

Все маючи, нічого я не маю...
Блакитне сонце сховане в імлі,
І щось таке зринає на Землі,
Що я в жаху свій час тут проживаю.
Тут війн туман, тут вічний сморід трупів,
Та іще гірший сморід затхлих душ.
Оркестр Люципера тут грає туш –
Його «весела» виступає трупа.
Нещасне сонце сховане в пітьму
Людської пихи, просто – недоумства.
І я не знаю, як у цім безумстві
Вірші пишу. І навіть – як живу.

8.03.2003

* * *

Барвистий світ в мені тьмяніє
Чомусь. Мабуть, я не змогла
Щось зрозуміти, щось зробити,
Мабуть, десь з'їла крихту зла,
Й душа тепер собі німіє,
Себе не в змозі захистити.
Не здатна в мороці любити,
Згасає, мов свіча, вона.
І лише в снах моїх палає...
Барвистий світ кудись зникає.
Туман чи мряка – тінь зими,
Лиш сяють храмів куполи...

20.04.2003

* * *

Брід через річку. Мілко і безпечно...
А далі – намальована гора.
Я бачу все це вперше, безперечно,
Але неначе вже я тут була.
Мабуть, душі краса завжди знайома
І кольори – відтінки диво-рим.
Так само, як знайоме Боже слово,
Яким нам Він оцю красу створив...

22.11.2003

* * *

Прозорий день
Осяяння. Натхнення.
Затишшя, смуток.
Вірші і надія...
Чергова хвиля одкровення
Обличчя полум'ям обвіє.
І зникне все – блаженство, спокій.
Нема трави, немає неба.
Є лиш слова, як вир, глибокі,
Які писати серцем треба,
В яких душа згоріти має,
В яких – лиш біль за цю планету.
Минає день – за мить минає,
Краплинкою зникає в Леті.
І так завжди, це нескінченне –
Пекуче сонце десь у грудях...
Я сподіваюсь, не даремне
Я ці слова писала людям.

11.09.2003

* * *

Я відчиняю вікна часто –
Я хочу неба в дім!
Воно – моє єдине щастя,
Я розчиняюсь в нім.
Мені потрібен мегапростір,
Безмежність назавжди,
Бо ми такі – всього лиш гості,
Запрошені сюди.
Сюди, де твердь земна так ранить
М'яку душевну плоть,
Дияволи кричать: „Осанна!” –
Розіп'ятий Господь.
Ну, що тут скажеш? Винні, винна...
Я хочу неба в дім!
Мені так треба хоч хвилину
Побути Вічність в нім.
Щоб трішечки підлікуватись,
Щоб нелюбов стерпіть,
І, падаючи, лиш сміятись,
І лиш добро творить.

21.11.2003

* * *

Золотавий присмерк. Тиша.
Вже жорстокий день минув.
Я саму себе залишу
У полоні диво-сну.
Тут спокійно. Не жахають
Нелюдські слова і справи.
Лише ангели літають
В золоті своєї слави.
Чи то сон, чи просто – мрія,
Я сама того не знаю.
Пояснити не зумію,
Просто – ангели літають.
День наступний, день жорстокий
Вип'є душу, мов упир...
Як здолати ті пороги,
За якими врешті – мир?
Золотавий вечір. Спокій.
Я втікаю в сни свої...
Де ж ті душі є – глибокі?
Все шукаю – де ж вони?

21.03.2004

* * *

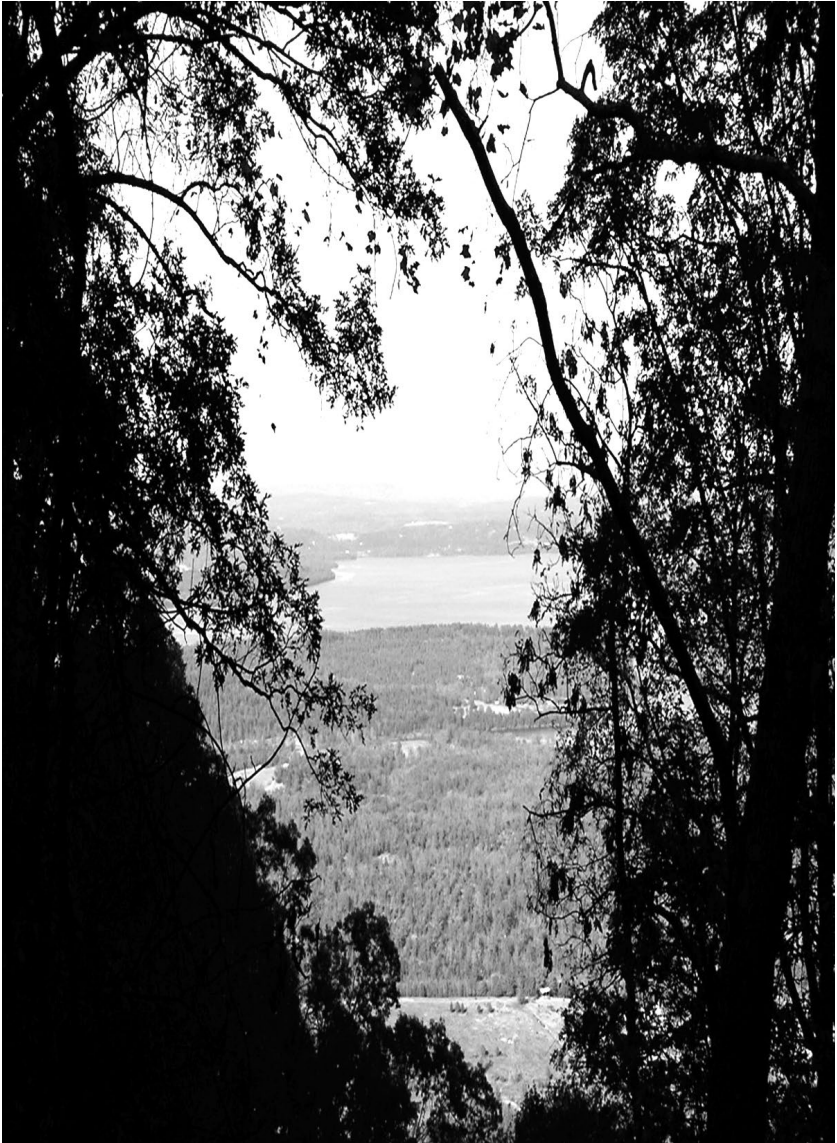
За лісом – ліс і поле, і ріка.
Моя земля... а думка утіка.
Десь є за небом інші ріки й гори,
Є інший час, є інше щастя й горе...
Усе відносне. Абсолютний біль
У серці, що ніколи не згасає
Від того, що у світі божевіль
Ніхто ніколи ліки не приймає.
Та це – мій світ. Мій вирок головний.
І люди, що живуть й страждають поруч.
Усе відносне. Абсолютний біль
Від цього світніх митей щастя й горя.

21.03.2004

* * *

Забриніла зоря несміливою
тихою піснею –
Не хотіла лякати дерева, птахів і траву.
Я її зустрічаю, я цілу годину тут вистою, –
Може, зможу дізнатись від неї,
навіщо живу.
Ніжний сонячний полиск –
на плечі мої і волосся,
Щирий голос тепла, світового вогню.
Скільки ж темряви тут мені
витримать вже довелося,
А зоря – ненадовго, всього лиш
годинку стою.
І не хочу іти, відривати очей
від прекрасного.
І не можу знайти інший зміст, –
лиш творити красу.
Я окраєць візьму неба сонячно-ясного,
І (пекучий у грудях, мов пам'ять)
Я людям його віднесу.

21.03.2004

* * *

Безжурна юність згадується часто.
І двір, і всі розмови у дворі.
Безмежність Часу – нескінченне щастя,
Душа окрилена в якійсь дитячій грі.
А потім – книги, книги і пізнання,
І перші сльози від жорстокості буття,
І перші відкриття святої Тайни,
Яка створила Смерть тут і Життя.
І перший жах – і я помру? Навіщо?
Безсмертя прагнення... Любов...
Натхнення. Сон –
Такий простий, але водночас віщий:
Мене шукав хтось. Так і не знайшов...

24.03.2004

* * *

Я сумніваюся в собі, –
Мене допитує диявол,
Чи й справді очі голубі –
Небесний колір – я тут маю.
Чи й справді щира і відверта,
Чи й справді я понад усе
Бажаю виграти бій зі смертю,
Яка полегшення несе.
Я сумніваюся, не йду
Ні по воді, ані по хмарах...
Та очі маю голубі,
І, дійсно, не бажаю слави...

23.04.2004

* * *

Як то – залишитись без мрії?
Мов без калюж для босих ніг...
Я пояснити не зумію –
Можливо, хтось би краще зміг.
Це так... як прагнути в пустелі
Ковточка свіжої води.
Віки минають невеселі...
А дива хочеться завжди.

02.05.2000

* * *

Там хтось на вікна звів осінь –
Як роздивитись?
Та серце знов даремне просить
Мене спинитись.
Не зазирати в непізнанне,
Не йти туди,
Де той, хто вигадав нірвану,
Лиша сліди.
Де ті, хто вигадали Вічність,
Сміються з нас.
За січнем надсилають січні –
Нестерпний час.
Колючий час холодних віхол,
Сніги біди –
То пригоршні страшного сміху
Летять сюди.
Мій Дух, як і в богів, упертий,
Йде до вікна –
Поглянути і хоч померти!
І так нас майже вже нема...

03.11.2005

БЕЗ НАДІЇ

*Без надії таки сподіватись...
Леся Українка*

І чого я чекаю?
Людської тут правди нема...
Правда вовча тут діє
і вовчі жорстокі закони.
Маячіє попереду лише сума чи тюрма,
І чергова зневага
чергового власника трону!
Тут не місце поеткам –
занадто тендітні й смішні...
Ми не можемо змиритися
навіть з найменшим обманом!
Ми – мов квіти, що дивом зросли на війні
У воронках від бомб,
у землі незагоєних ранах.
Хто помітить нас тут?
Хто побачить красу наших мрій?
Чиє серце зігріють
ті рими-пелюстки вразливі?
Хто зітре наші сльози –
росинки з надламаних вій,
Коли очі навколо прикриті повіками Віїв...
Ні, надії вмирають найперші,
бо слабші вони
Від любові та віри:
бо я ще люблю без надії.
І ще вірю в добро тут,
і ще розшифрую сни,
І, бува, несподівано так –
ще тут серцем яснію...

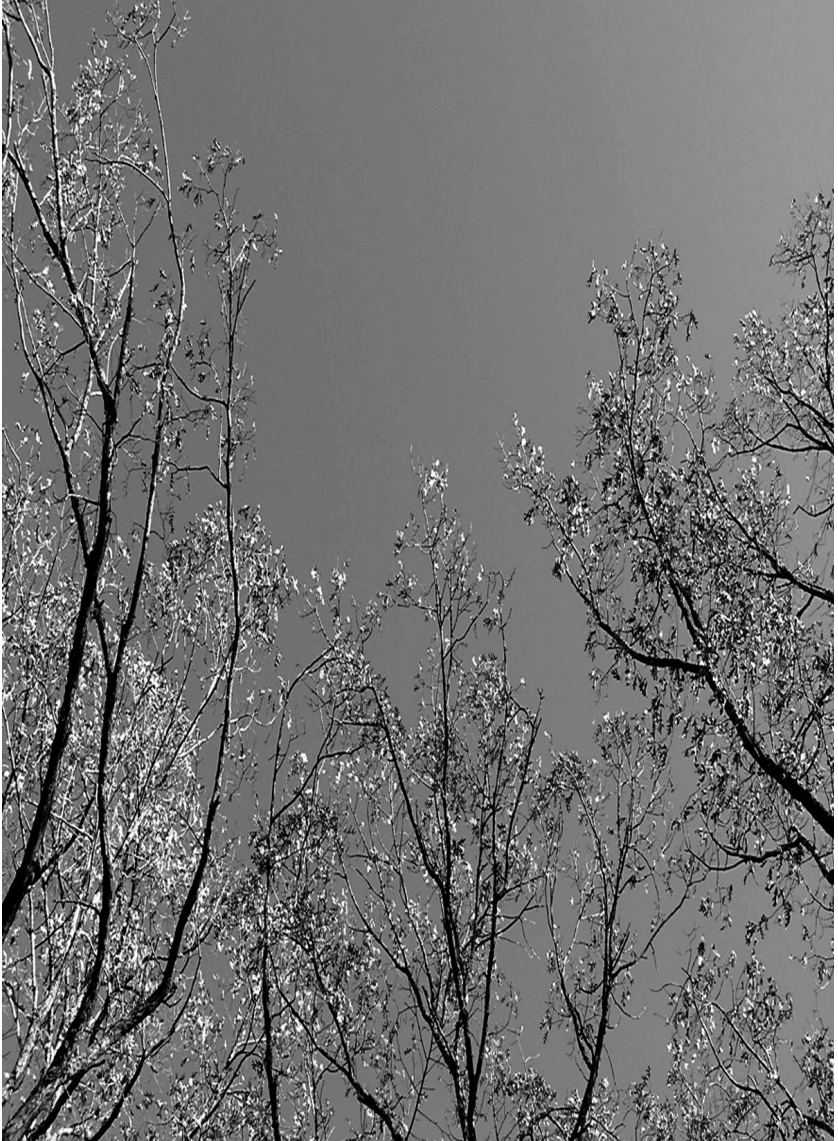
2007

* * *

Так літа хочеться, так хочеться тепла,
Гарячої пилюки під ногами,
І золота пшениці край села,
І щоб тепліли в синім небі храми.

І ще – волошок хочеться в траві,
Усмішки сонця в небі синьоокім,
І спокою святого на землі,
Бо рідко їй тут випадає спокій...

Березень, 2009

* * *

Я – дерево. Та дай мені крило!
Навчи мене хоч трішечки літати...
Я знаю, що коріння проросло
Давно вже вглиб, десь під основу хати.

Я знаю – цвіту не було давно,
Я чахну тут сама, весь сад зрубали...
Я – дерево. Та дай мені крило, –
Злечу, ще поки листя не опало.

Могутній вітре, вгору понеси
Тендітну вишню від старої хати...
Там, в небесах, ще стільки є краси –
Хоч краєм гілки дай її пізнати.

2009

* * *

Мій тихий світе, я тебе люблю –
За ласку ніжну квіту весняного,
Тут є про що співати солов'ю,
Тут є за що подякувати Богу.

І в тиші цій – всі звуки і слова,
Мелодії, написані Всевишнім,
Які тут ніжно шелестить трава,
А Місяць щиро слухає й не дише...

Мій дім, мій сад, мій світ неголосний
Мені щоночі надсилає вірші,
Можливо, й справді є десь рай земний,
Та мій «не рай» лікує дух не гірше...

2009

*Любов вимагає серця
безмежного...*

* * *

Все відболить, немов і не боліло?
Залишиться незвана самота...
А пристрасть – та, що зіркою горіла,
Впаде в ріку, і закипить вода.
Я «третім оком» подивлюся в небо –
Там ще лишається польоту зірки слід,
Там й досі я душею поруч тебе,
А перед нами – дивний Божий світ.
Ми ж бачили, як кров текла по жилах
Червоних квітів ніжних пелюсток,
Як сад тремтів, як німфа десь тужила,
Що знов до іншої пішов річковий Бог.
Ми чули подих Всесвіту зірковий
І шепіт навіть найдрібніших трав...
В коханні нашім чули перше Слово,
Яке любов несло усім світам...
Все відболить, та вже не буде Дива,
Не буде більше так в душі зоріть,
Яка уперше щиро полюбила,
Яка уперше зупинила мить...

23.08.1999

* * *

То як же так? Чому мовчанням
Ти обірвав палкі слова?
Чи вже нема в душі кохання,
Чи вже й життя в тобі нема?
Все щось шукаєш і будуєш,
Хороми зводиш до небес...
Неначе уночі вартуєш
Христа – щоб раптом не воскрес.
Ти все втікаєш від любові,
Але ж від себе не втекти...
Згадай ті зорі вечорові,
Які зібрав для мене ти!
Згадай себе, коли так щиро
Ти вірив сяйву тих зірок...
На що ти виміняв цю віру?
Куди зробив непевний крок?
Згадай... хай пам'ять порятує
Те світло, що в тобі було,
А я завжди тебе почую, –
Лиш не мовчи. Мовчання – зло.

05.05.2001

* * *

Я, мабуть, вже не буду говорити,
Даремне витрачать святі слова.
Моя душа училася любити
І в тій науці ледь не полягла.
Ледь не загинула, ледь всі пісні не вбила
Сама в собі, коли від мене йшов,
Бо я ж не просто так собі любила,
А вишивала зорями любов!
А малювала в небі на світанні
Потужним сяйвом сонця почуття,
Плекала я, мов істину, кохання,
Яке було б лиш правді до лиця!
Ти не почув. Даремне витрчала
Святі слова. Я помилилась, так.
В моїй душі похідні сурми грали,
В твоїй гніздився, мов шуліка, страх.
О ні! Таки я говорити мушу!
Як не пече, та маю я співати,
Інакше зовсім втрачу власну душу,
Тобою тут приречену на страту.

05.05.2001

* * *

Запам'ятай мої очі,
Як я твої пам'ятаю.
Бувають миті пророчі,
І я сьогодні вгадаю
Усі бажання таємні,
Думки твої всі побачу.
То ж не дивуйся, що в темнім
Куточку ядесь поплачу.
Не зовсім вони осяйні,
Думки твої. Я не знаю,
Які з них завжди пробачу
Тому, що тебе кохаю.
Не можна бажати лихого
На світі жодній людині,
Не можна просити в Бога
Підтримки своїй гордині.
Не це головне, ти знаєш, –
Лиш праця, любов'ю натхненна,
Й людина, яку кохаєш,
Завжди тут благословенні.
Запам'ятай мою раду,
Як навіть ми разом не будем:
Що цвіт весняного саду –
Не тільки тобі, а й людям.

08.03.2003

* * *

Затих мій світ, мовчить, ледь дише –
Такий вже час.
Хтось вірші чудернацькі пише –
Усі про нас.
Як почуття плекали зорі
І змовкли враз, –
В руках безсилої любові
Вогонь погас.
Мовчу. Не можу говорити,
Боюся слів.
Боюся вірити й любити,
Боюся снів.
За що я зраджена, – не знаю,
Боюсь ночей.
Мовчу. Знов Істина вмирає...
Не вмерла ще?

14.07.2003

* * *

Ти дивний. Наче вранішній туман –
То зачаровуєш, то холодом лякаєш.
Неначе й справді – істину шукаєш,
Але знаходиш часто лиш обман.

Чому я поруч? Чом не забуваю?
Бо ще не вмерли віра в Пошук твій,
У рух, який люблю, який кохаю,
В твоє бажання справдження надій.

У серці маю лиш тебе одного,
Десь там, десь там – на самій глибині.
Ну, що ж, такий зустрівся ти мені:
За сонце чи туман я вдячна Богу...

23.10.2003

* * *

Одне до одного душею доторкнулися,
Й відразу ж розлетілись хто куди...
Як трапилось нещастя це – незчулися,
Мені не пояснив нічого ти.
Відвертості, мабуть, не вистачало,
Довіри – чистої водиці джерела.
Про спрагу серця знаємо так мало –
Твого я напоїти не змогла...

21.11.2003

* * *

Любов вимагає серця безмежного,
Інакше – тьма.
Тебе, самого від себе залежного,
Врятувати я не змогла.
Залишився там, по той бік, з гординею,
З пустим самолюбством своїм.
Блукаєш і досі пустинею
Давно вже за сорок днів...
Нечистого слухаєш, слухаєш,
І часто йому кажеш „так”.
Здається, світами рухаєш,
Насправді ж – простий жебрак.
Візьми в мене світла краплину,
Бо серце без меж моє...
В тобі я любила людину,
Якої тепер не стає...
Прокинься, ще маєш часу!
Скажи „так” мені – не йому!
Не зрадила ж я ні разу
Тебе. Тільки цим і живу.

23.11.2003

* * *

До почуттів я ставлюсь, як до Слова,
Як до молитви Сонцю навесні.
Серйозно все. Я вірити готова.
Проблема в тім, чи віриш ти мені.
Розмінюєшся часто на дрібниці,
Не розумієш часто себе сам.
Я так не можу,
Я тверда, мов криця –
Свою любов нікому не віддам.
Засніжене вікно не заморозить,
І дощ крізь скло не пада на чоло...
До почуттів я ставлюся серйозно –
Мене без цього б, мабуть, не було.

Лютий, 2004

* * *

З кохання-Феніксу – лиш попіл...
Неправду як любить могла?
І рани на душі глибокі –
Чому сказав він ті слова?
Чому, чому, навіщо знову?
У небо лист сухий летить...
Зерно відсію від половини
І яюсь буду далі жить.

21.03.2004

* * *

Не можу я пробачити неправду,
Якою сам собі ти робиш гірше.
Ти так живеш, немов немає завтра,
Немає Істини, душі, немає віршів...
Вигадуєш події нереальні,
Реальні ж видаєш за міражі...
Ти так живеш, немов вже знаєш тайни,
З яких складаються підвалини душі.
Немов ти є Суддя і Справедливість,
Найвища Істина, а інші всі – туман.
Ім'я тобі, напевне, тут – Зрадливість,
Самообман болючий і Обман.

24.03.2004

ТАК ДОВГО Я ТОБОЮ СНИЛА

1

Так довго я тобою снила,
Пробач мені!
Любов повинна мати силу
Піти й зі снів.
Піти, як дощ останній, в зиму,
Коли зима...
Щоб ти залишився щасливий, –
Мене нема.

2

Любов пішла, а ти недужий
Лишаєшся в моєму сні...
Ти винний сам, мабуть, мій друже,
Та винуватись мені...

2004

ОСІННЯ ЗРАДА

Жила на дереві і думала, що – пташка.
На інше дерево якимось перелетіла.
Чіплялась за життя, було так важко,
І лиш тоді я раптом зрозуміла,
Що я була листком простим, зеленим,
І не сама втекла, а вітер зніс.
І дивно так дивилися на мене
Чужі гілки і охололий ліс...
Жила на дереві і вірила, що – вільна.
Захочу – полечу, захочу – залишусь.
І зрадила любов із вітром божевільним,
І зрозуміла, як тепер боюсь,
Що я впаду, а світ і не помітить,
Була така – й нема, сухий листок...
І лиш твої здригнуться трішки віти,
І засміється враз Осінній бог...

2004

* * *

Там був корабель, а за ним –
місяць ясний.
Він ясний завжди, так вже
люди говорять.
І я там була, і надія прекрасна
На те, що душа моя гарне щось створить.
Як цей корабель у безмежному морі,
Як світло з небес, що так дивно тремтить.
Як те, що себе лиш гартує у горі,
І вчиться безмежно і вірно любити.
Нехай буде так, бо ж інакше не можна,
І сльози віддам я дощу в данину,
На серці тривожно, на думці тривожно,
Не знаю, чи вірно на світі живу.
Я іноді просто не можу любити,
Коли ти не віриш, не віриш мені!
Там був корабель, тихим щастям
сповитий,
І ми були разом... А, може, й не ми.

25.08.2004

*Я просто людям нагадала,
Що є таке – духовна смерть.*

* * *

Прадавній гріх – то перша насолода,
Що **усвідомлена** була людьми.
Радість смаку, кохання, сила вроди
Й те, що пізнанням називаєм ми.

Все це нас відрізнило від тварини,
Наблизило до Божого єства...
Й прокляттям зразу впало на людину,
Бо надто стала гордою вона.

Земна й небесна радість сперечаються,
Незрима завжди йде між них війна.
Не знаю, чом ніхто не поступається,
Аби скоріш скінчилася вона.

1999

* * *

В єднанні нашім все було можливе,
Та тільки мови змішані були,
Щоб надто не гордилася людина,
Щоб Тайни Тайн не осягнули ми.

Нам рано ще? Були недосконалі,
Щоб Вежу бездоганну збудувати?
Натомість ми навчилися на палі
Саджати ворогів і воювати.

О, скільки ж часу втрачено даремно
І крові пролито у війнах тих!
Але й того не знаємо напевне,
Чи Тайну Тайн хтось пережити б зміг?

1999

* * *

Потік свідомості до вуст підносить Чашу,
Яку не випити – то випасти із Часу,
Десь загубитись між зірок холодних
І стати здобиччю для духів злих, голодних.
А випити – розп'ястись і померти,
І ще не знати, чи pomoже жертва
Тим, хто відмовився до вуст піднести сік
Питань одвічних – побоявся, втік.
Чи зможуть гарне щось вони створити?
Можливо, Час? де можна й не відпити
Із Чаші горя, давнього людського,
Бо в нім не буде й *миті* для такого.

10.06.2000

* * *

Ну, хто мені порадити зуміє,
Як пояснити тезу: “Возлюби!” ,
Довести: ті, в кого любов зоріє
Завжди у душах, – не смішні раби.
А просто – люди з духом найсвітлішим,
Які себе не хочуть опустити
У прірву зла, у місце те найгірше,
Де ненависть одна лиш здатна жити.
Це просто – люди Вічності самої,
Прощають тим, що так нещасні в злі...
Доводячи, – нема сильніше зброї,
Аніж любов, – на Небі й на Землі.

17.02.2001

* * *

Це лицемірство у крові
Завжди пекло, пекло мені...
Я з ним боролась, як могла,
Та вся країна так жила.
У ранній юності моїй
Завжди брехали «королі»
І спювали весь народ,
А Стусам затикали рот.
Ми ж за “дешеву” ковбасу
Мовчали. Слухали попсу
Ура-промов горе-вождів.
Мовчали аж до наших днів.
На вулицях сьогодні люди –
Найкращі ліки від отрути.
Від лицемірства в наших жилах –
Бажання правди негасиме.
Вогонь в натруджених долонях!
Геть голих «королів» із тронів!

09.03.2001

* * *

Ще трохи є терпіння і відваги,
Незламний Дух не хоче помирати,
Складаються слова у дивні саги
Про тих, хто вмiє жити і кохати.
І на сторінках кольору блакиті
Зринають зримо неповторні миті
Найперших дотиків до серця ніжних слів,
Без кременю запалених вогнів,
Жертовність, відданість,
 рядків вірша політ –
Свою історію **так** хоче бачить світ.
Так хоче Дух, що є всьому начало...
Якби ж ми це бажання не втрачали.

21.03.2001

* * *

Що – гріх, що – подвиг
з погляду Владики?
Тут все в одне змішалось і злилось,
Весь світ вважає, що народ наш – дикий,
І полювання ніби почалось.

А ми спимо у хащах блазнювання,
У себе вдома – начебто чужі,
Десь чується тихеньке завивання
Знесиленої пошуком душі.

Той, хто ж розбуджений
у творчому пориві,
У кого щось на совість схоже є,
Той неодмінно перш за всіх загине,
Бо лобом він стіни не переб'є.

Будити совість, а навіщо, Боже?
Аби розбуджені загинули від мук?
Та все ж я спробую,
бо хто ж мені pomoже,
Коли і свій занапащу я дух?

2002

Майбутнє сонце – кольору якого?
Летять хвилини кольору журби...
Блукають люди, кажуть – діти Бога,
Та за плечима в них – пусті торби.
Один в одного просять щось подати –
Окрайчик мрії, склянку доброти...
І як же тут у відчай не впадати,
Коли простої не дають води?
Чи вже навік себе занастали,
На вічність прирекли, на небуття?
Чого ми тільки в Неба не просили,
А треба – Сонця кольору життя.

27.03.2002

* * *

Десь там пробивається пролісок, і почуття
Тривожне в душі, бо початок
тривожний завжди.

Буває, так лячно зринати зі сну забуття,
Так страшно іти пошукати живої води.
І Змія убити, і душу людську врятувати,
Рятуючи, мабуть, тим вчинком
себе в більшій мірі.

Так іноді важко когось
назавжди покохати

І пташкою зринати в небо...

Дається по вірі,

Але – необхідно. Тут іншого шляху нема
Для того, хто хоче дізнатись усі таємниці,
Хто прагне знайти Слово Істини,
а не слова,

Хто хоче напиться живої води із криниці.

І пролісок буде цвісти, і весна розжене
Зимового суму останні знесилені сни.

О, лише б любов не залишила
більше мене

І тих, хто всім серцем
так прагнув приходу весни!

08.03.2003

* * *

Десь воно світом блукає оте відчуття
Вічності. Вірності
всім таємницям.
Хтось нам таки доведе,
що земне це буття –
Лише сліпе існування в ошатній темниці.

Лише навчання душі, лише мука і біль,
Більше нічого... Ми маємо добре учитись,
Щоб не вернути себе знову
в цю заметіль,
Щоб назавжди лиш на рівні цьому
не лишитись.

Різні світи є, у кращі потраплять лиш ті,
Хто не марнує даремне земної й хвилини,
Й перед собою самим на суді
Зможе довести, що він
не образив людини...

27.03.2003

* * *

Що нас врятує? Кінь біжить,
В тумані поле, ніч холодна,
І Час на місці не стоїть,
А начебто стоїть – голодний.

Нема йому куди іти,
Уже прийшов, загруз в болоті.
Стоїть один на всі світи
І кров людська у нього в роті.

Його немає в тім вини –
Це ми його так “пригостили”.
Це ми створили світ сумний,
Нас боги врятувать – безсилі.

Одна лиш ніч, один туман,
Над прірвою мій кінь висить,
Читаю чи пишу роман?
Живу чи лише вчуся жить?

26.04.2003

* * *

Примарний поклик золота – і все.
Про душу майже всі забули.
Що вік прийдешній принесе
Приблудам Всесвіту нечулим?
Брехні ми вірим, правді – ні,
Не живемо, а “наживаєм”,
І справно служим Сатані,
І щастя справжнього не маєм.
А я в палаці – не змогла б,
Коли стоїть халупа поруч,
Коли ні сонце, ні весна
З людських очей не вип’ють горе.
Всі знають те, про що сказала,
Але женуть думки ці геть...
Я просто людям нагадала,
Що є таке – духовна смерть.

10.05.2003

* * *

Сто років вечорових сподівань –
Всього лиш крихта Вічності для світу.
А біль такий, що в серці – різкість вітру,
Не вимірять нічим потік страждань.

Усе відносно? Не помітить світ
Ні сліз, ні крику крихітки-людини?
Ну, хто це вигадав, які незримі сили
Керують тут потоком наших літ?

До єдності Часу – мов до зірок,
Це довгий шлях від злоби до любові.
Невже були потрібні ріки крові,
Щоб нам засвоїти цей болісний урок?

Це помилка, тут просто щось не так,
Це викривлення Творення святого...
Давайте запитаємо... у кого?
Ми мовчимо – на нас чатує Страх.

23.10.2003

* * *

За божевіллям божевілля –
Так лине час.
Чиєсь безпринципне свавілля
Змінило нас.

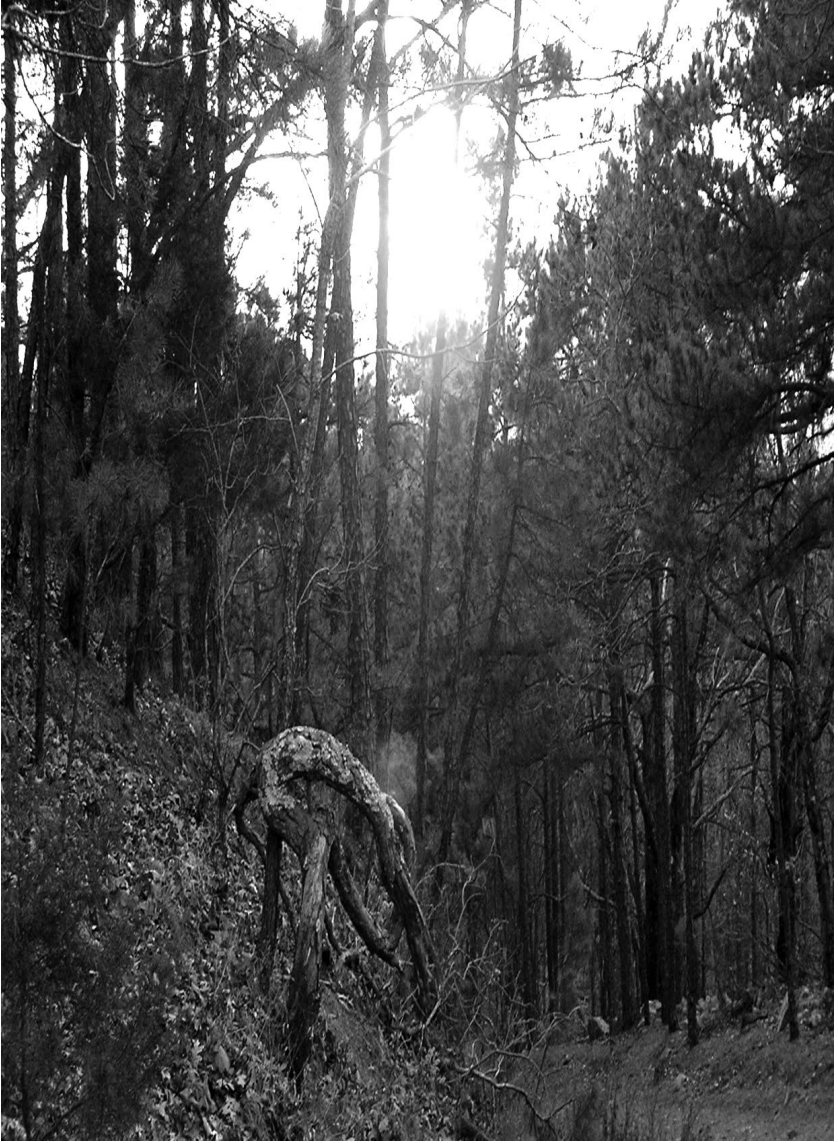
Ми геть такі недосконалі,
Такі слабкі.
Я по собі це відчуваю,
Так, по собі.

В душі завжди лихе гніздиться,
Не відректись.
Не відмолить, не відхреститься,
Не вознестись...

Можливо, задум був прекрасний,
Та вийшло так,
Що ми не створені для щастя
У цих світах.

І хто тепер нам допоможе,
Хоч щось змінити?
Ти десь **там** є, великий Боже,
А **тут** як жити?

22.11.2003

* * *

Такі прості слова були нам сказані,
Такі простенькі правила життя...
А ми самі собі нав'язуем
Усі закони небуття.
Ми корчимося в муках заздрості
Один до одного, ми йдем
У світ несправжній щастя-радості,
У віддзеркалений Едем.
У край гордині непоборної –
Назад дороги вже нема.
Не зупинити муки чорної,
І Тьма радіє світова.
Слова ж прості, мов найясніше небо:
До іншого постався, як до себе...

2004

* * *

Немов навіки тут іде зима,
Якісь роки тривожні все, буремні.
Є лише впевненість, що все оце трива
Хоч в просторі, хоч в часі недаремне.
Щось зміниться. Щось збудеться нове –
Прекрасніше, могутніше, глибоке.
Лиш не питайте ви, **коли?** – мене.
І не питайте ви того у Бога.
Послухайте самі свої знання
Заховані у глибині сердечній,
Не я одна казала вам, не я,
Щоб ви збагнули незбагненні речі.
Що в наших силах більше, ніж здається,
Ми можемо ходити по воді.
І серце недаремне в грудях б'ється
І знає, знає істини прості!

Лютий, 2004

* * *

Гарячий поклик спраги Пізнання
Тремтить у серці піднебесним звуком.
І ти ідеш уже не навмання,
А слід у слід за найсвітлішим Духом.

Услід за Правдою, яка, мов сніг, пече,
За відкриттями Розуму людського,
За тим, хто людству підставля плече,
Й найслабшого виводить на Дорогу.

Всіх таємниць, звичайно, не збагнеш,
Завжди залишаться одвічні запитання.
Та головне, що ти тепер ідеш
За Пізнанням – як вперше і востаннє...

Лютий, 2004

* * *

Дрібниці все – падіння, злети,
Кохання навіть таємниці...
Бо все це врешті тане в Леті.
Лиш чиста совість – не дрібниця...

2004

СТІНА

Плачемо ми не по тому,
 по чому тут мусили б плакати...
Ще прокидається Сонце, а ми – уже ні.
Поодинокі із нас відбивають
 гордині злі напади,
Решта ж покірно та гордо
 крокує услід Сатані.
Непереможене "я"
 не зливається з іншими,
Кажемо всі про любов,
 та у серці любові нема...
Поодинокі із нас
 ще змагаються вірою й віршами,
Решту від Сонця і Світу
 ховає незрима Стіна.
Падає тінь від Стіни –
 смокче душі невпинно,
Крики приречених чують
 вже, може, й зірки...
Ми ж – мов поглухли.
Себе переконаєм в тім, що не винні.
І непомітно та швидко
 збігають останні роки...

23.12.2005

СВОБОДА? НАВІЩО?

Вже жертви змирилися
з участю жертв і чекають
Приходу катів, переселення
в «кращі світи»...
За що засудили до страти,
вони вже не знають,
Окрім ешафоту не знають, куди їм іти.
Свобода? Навіщо?
Щоб знову відчутти страждання?
Щоб думати знову і рішення
знову приймать?
А смерть – це так просто:
лише посміхнутись востаннє
І Богові душу невинну чи грішну віддять.
Таких епізодів в історії повно,
це звично...
Здається, що люди – живі,
а насправді – мерці.
Їх золото манить на ті ешафоти заклично,
Їх влада стрічає з сокирою радо в руці.
Так нації йдуть в небуття,
так зникають народи,
Кумирів знаходять й покірно
бредуть слід у слід.
Заради крихких насолод
тут підписують з чортом угоди
Заручники хибних уявлень про те,
як влаштований світ...

2008

МОЛИТВА

Кривавим тереном увитий,
Померти заживо не дай!
Дозволь мені правдиво жити –
Не як рабі своїх бажань!
Не як прислужниці гордині,
Не як господарці марнот,
Не як хранителькою скрині
Так і не здійснених чеснот!
Не дозволяй посіять вітер
Нечесних вчинків, слів гнилих,
Не дай не чути Душу Світу,
Не бачити очей Твоїх.
Не дай підняти на людину
Меча образ своїх пустих,
Не дай молитись до загину
І не за те, і не за тих...
Не дай впокоритися страху,
Не вірити, що Ти – воскрес,
І не піти колись на плаху,
Як Ти тоді пішов на Хрест!
Не дай саму себе спалити
У вогнищах дрібних турбот.
Не дай ні миті не любити!
Не дай свій зрадити народ.
Не дай мені життя пустого,
Чіпких обіймів суєти.
Не дай
 не зрозуміти Слова,
Яким
 творилися
 світи...

15.04.2012

Літературно-художнє видання

МАРЧУК

Надія Олександрівна

ПРОНИКНЕННЯ

поезія

Літературні редактори:

Олександр Покидько,
Надія Симчич

Автори фото:

Деніел та Мері Фін,
Наталія Проценко

Підписано до друку: 14.12.2017 р.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура PragmaticaC.
Ум. друк. арк. 4,9. Зам. №349. Тираж 200 прим.

Видавець ТОВ «Бук-друк»
м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А
тел.: (0412) 422-106

*Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції України
серія ДК №5610 від 21.09.17 р.*

Друк та палітурні роботи ТОВ «Бук-друк»
м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А
тел.: (0412) 422-106, e-mail: book_druk@i.ua

*Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції України
серія ДК №5610 від 21.09.17 р.*

ISBN 978-617-7607-38-9

9 786177 607389